

Когато пламне като водоемъ
задъ кжщи и дървета огненъ залѣзъ
и сламата съ греблата пригребемъ ;

(и кожата си, силно обгорѣла,
съ парцалъ изтъркамъ здравата до кръсть
и ѝ се радвамъ — тъй почервенѣла);

и уличниятъ въздухъ, сухъ и гжстъ,
ме плаши да излѣзя, — ходя въ двора
напредъ—назадъ, встрани—околоврѣстъ.

Трогателна и свѣтла мисль скоро
обзима цѣлото ми сжщество :
че да живѣемъ, значи, да се боримъ.

Това показва оня скоклестъ волъ—
одранъ че ходи — отъ съня на мама,
когато нашиятъ баща бѣ стволъ

— изкъртенъ вече, обгорѣнъ отъ пламъкъ,
и купища животи разори
последната, най-сграшната измама.